

လေမင်းမိုမို

အနားမှာ

L လင်

‘တေးဆို’သည် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို လမ်းပေါ်ဖုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ရင်း စူပုပ်ရှုံ့တွဲတွဲ မျက်နှာနှင့် လက်ထဲက ဟဲန်းဒ်ဖုန်းကို မပြတ်နှိပ်လေသည်။ ။

‘Network Busy’

အင်း.... ဤလည်း တစ်ဒုက္ခပေပေါ့။ Network ကြီးများ တောင်မှ Busy ဖြစ်နေရလောက်တဲ့ အထိ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ဖုန်းသုံးစွဲသူတွေ များကုန်ပြီပေါ့။ Network ကိုတောင်မှ သူက သနားလိုက်ရတော့မလို ဖြစ်လာပါသည်။ ။ ကဲလေ... ဆက်မရလည်း ထားလိုက်ပါတော့။ ရန်ကုန်ရောက်မှ ပဲ ဆက်တာပေါ့။

အစ်ကို ဝမ်းကွဲဒါရိုက်တာဆီ ဖုန်းဆက်နေတာ ဖြစ်ပေမယ့် သူကလည်း ရန်ကုန်ရောက်ရင် အဲဒီအစ်ကိုဝမ်းကွဲအိမ်မှာ တည်းမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သင့်တင့်လျှောက်ပတ်ရာ တည်းနေကျ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်၊ အင်းနီ တစ်ခုခုမှာ ပဲ တည်းမှာ ပါ။ ဒီတော့ ဒီက မထွက်ခင် ဖုန်းအဆက်အသွယ်မရလည်း သိပ်တော့ အရေးကြီးလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ်တော့ ကားထွက်ဖို့ အချိန်လိုနေသေးလို့ သာ အလကား မတ်တတ်ရပ်နေမယ့် အစား ဖုန်းခေါ်နေတာပါ။ အလကားနေ အလကား

ဆိုသလို တော်ငတွေ့ မြောက်တွေ့နှင့် စိတ်တွေတိုနေရဦးမှာ မို့ အလုပ် မရှိ အလုပ်ရှာ ဖုန်းဆက်နေတာ။ သူ စိတ်တိုနေတာကတော့ အိမ်က အ မေ့မှူးပြုတဲ့ ကြီးတော်မိကြီးများကိုပင်။

‘မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ဒီကောင် အပေါင်းအသင်း မင်လွန်းတယ်။ ခြေငြိမ်အောင် အိမ်ထောင်မြန်မြန်ချပေးမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဟုတ်ပါ့ မမရယ်။ အလုပ်ကပြန်လည်း အိမ်ကို တန်းမဝင်ဘူးလေ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ညနေ မတွေ့ရရင် အသက်ထွက်မလို ဖြစ်နေ တာ’

‘ဒီလောက် အပေါင်းအသင်းမက်တဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ အဆုံးသတ် နိဂုံးကျရင် ပျက်စီးသွားကြတာ များ တယ်။ အိမ်ထောင်သာ မြန်မြန်ချ’

ဒီလိုစကားမျိုးတွေဟာ တေးဆို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ကြားနေရတဲ့ ငြီးငွေ့ ဖွယ်စကားတွေပင်။ အပေါင်းအသင်းမက်တာနှင့် အိမ်ထောင်ချတာ ဘာ မှ မဆိုင်ဘူးလို့ တေးဆိုက ယူဆပေမယ့် ကဲ... ထားပါ။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဆက်စပ်သေးတယ်လို့ ပဲ။ ခြေငြိမ်အောင် အိမ်က ပ်အောင်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ တစ်ခါတရံကျ...

‘ဟော... ကြည့်၊ ညည်းသားကတော့ ပုဆိုးကို ကွင်းလိုက် ခုတင်ပေါ် တင်သွားပြန်ပြီ။ မဖြစ်ပါဘူး။ မြန်မြန် မိန်းမ ပေးစားမှ ပဲ’

ကဲ.... အဲဒါကျတော့ ဘာဆိုလဲ။

‘တေးဆိုနော်... ကိုယ့်အိပ်ရာလေးတစ်ကွက်ကို သပ်ရပ်အောင် မသိမ်းချင်ဘူး။ အပျင်းကိုကြီးတယ်၊ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ရှင်းပေးပြန်လည်း မကြိုက်။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်မြန်မြန် ချပေးမှ ပဲ’

‘တေးဆို နင်လေ အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်းလေးများ မက်မက်မောမော

အချိန်မှန်ပြန်စားပါဦးဟဲ့။ အိမ်က ထမင်းပန်းကန်တောင် နင် မှတ်မိရဲ့ လားဟင်။ အပြင်မှာ ဟိုဟာစားလာလို့ ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ ဒီဟာစားလာလို့ ဆိုပြီး အိမ်ထမင်းကို မှန်မှန်မစားဘူး။ နင်တော့ မိန်းမရမှ အပိုးကျိုးမယ်’

စသဖြင့် စသဖြင့်တွေနှင့်...

မဆီမဆိုင် စကားအလုံးစုံတို့ ရဲ့ နိဂုံးဟာ မိန်းမယူဖို့ ကိစ္စ၌ ပဲ လာလာဦးတိုက် အဆုံးသတ်နေသည် မှာ အံ့ဩဖို့ တောင် ကောင်းနေသည် ။ ကြာတော့ လှုပ်တောင် မလှုပ်ရဲအောင်ပင်။ အိမ်က လူတွေက လက်လှုပ်လည်း မိန်းမပေးစားဖို့ ၊ ခြေလှုပ်လည်း မိန်းမပေးစားဖို့ ၊ ရေချိုးလည်း အိမ်ထောင်ချဖို့ ၊ အိမ်သာတက်လည်း အိမ်ထောင်ချဖို့ ဆိုသလို အချိန်ပြည့် ကြံစည်နေကြသည် မှာ ကြာတော့ စိတ်မတိုဘဲ ခံနိုင်ပါရိုးလား။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်လောက် သူတို့ ရှေ့မှာ နည်းနည်းလေး အဆင်တပြေ မရှိလိုက်နဲ့ ။ မျက်စတွေပစ်ကာ သဘောတွေကျကာ လက်ဝါးရိုက်ကြ၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြ၊ စကားခေါ်ကြ ဖိတ်မန္တကပြုကြ ရင်းနှီးကြနှင့်တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရှေ့တက်တော့သည် ။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်သည် ထိ ရင်းနှီးလာမှ သူက ငြင်းတော့ တေးဆိုပဲ လူရိုင်းဖြစ်ရသည် ။

သူ့ကိဆူကြ ပူကြ မြည်တွန်ကြသည် ။

‘ကျွန်တော်မှ မကြိုက်တာ’

‘နင်က ဘယ်လိုဟာမှ ကြိုက်မှာ လဲ ကိုတေးရဲ့ ’

‘ဘယ်ကြိုပြောလို့ ရပါ့မလဲဗျ။ တွေ့မှ ကြိုက်မှ သိမှာ ပေါ့။ အခု ကြိုက်မှ မကြိုက်တာ’

‘မင်းကိုက ကြေးများ လွန်းတယ်။ တကတဲတော် ဘယ်မိန်းကလေးမှ မကြိုက်နိုင်အောင် သူက ဘဝင်မြင့်နေတယ်’

‘ဘဝင်မြင့်တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ကြိုက်မှ မကြိုက်တာ။ အဆင့်မမီတာတွေ လာလာပြနေတာကိုး’

‘အမယ်လေးတော်... ဆရာဝန်မလည်း ပါရဲ့ ။ အင်ဂျင်နီယာမလည်း ပါရဲ့ ၊ ရွှေသူဌေးမြလည်ပါရဲ့ ၊ စုံနေပါပြီ၊ ဘယ်လိုဟာကမှ အဆင့်မီမှာ လဲဟဲ့’

‘အဆင့်မမီဘူးဆိုတာက သူ့ဟာသာ ဘာအရည်အချင်းတွေပဲ ပုံနေအောင်ရှိရှိ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို တုန်လှုပ်စေနိုင်စွမ်းကိုတော့ အဆင့်မမီဘူးပြောတာ’

‘မရဘူး အခု မင်းအသက်က အစိတ်ရှိနေပြီ ကိုတေး။ ငါတို့ အိမ်မှာ လူကြီးသူမတွေချည်းပဲ။ မင်းတစ်ယောက်ပဲ လူငယ်ရှိတာ။ မင်းဆီကရမယ့် ချွေးမတို့ ၊ မင်းတို့ ကရမယ့် မြေးတို့ ကိုပဲ ရှေ့တစ်သက်လုံး အားကိုးရမှာ ၊ ငါတို့ လည်း တဖြည်းဖြည်း အိုမင်း လာပြီ။ မြန်မြန်ချွေးမလိုချင်ပြီ။ မြန်မြန် မြေးချီချင်ပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းလုံး ၀ ငြင်းထုတ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့

မင်းက ပြောတယ်လေ၊ မင်းကို ဂုဏ်ဒြပ်တွေ ပကာသနတွေနဲ့ ဖိမယ့် မိန်းမမျိုး တစ်သက်လုံး မယူဘူးဆိုလို့ သာမန်မိန်းကလေးမျိုးပဲ ရွေးထားတယ်။ ထက်ထက်မြက်မြက်လေး၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်လေး၊ မကြာခင် အိမ်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ဖိတ်ဦးမယ်။ ငြင်းမယ်မကြာနဲ့ တေးဆိုရေ။ ဒီမိန်းကလေးကို ကြီးကြီး သိပ်ချစ်တာ’

‘ကြီးကြီးက ဘာကိစ္စချစ်ရတာလဲ’

‘ဟိုတစ်ခါ ကြီးကြီး လမ်းမှာ ချော်လဲပါသေးရော။ ခြေကျင်းဝတ်ရိုး တောင် ရောင်သွားသေးတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းကကြီးကြီးကို သူထူမ သူ တို့ ဆိုင်ကနီးတော့ သူတို့ ဆိုင်ကို ခေါ်သွား၊ ခြေတွေ ဘာတွေ ဆေးပေးပြီး ဆေးလိမ်းနှိပ်နယ်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။ ဦးစိန်နဲ့ ကား နဲ့ လာမကြိုခင် သေချာပြုစုတာ၊ လူကြီးသူမ သိပ်သိတတ်ပြီး အောက် သက်ကြေကြေ ထက်ထက်မြက်မြက်လေးနဲ့ အသိဉာဏ်ဗဟု သုတလည်း သိပ်ပြည့်ဝတဲ့ ကလေးမ...

ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးက သူ့ကို ချစ်မွေးကိုပေါက်ပြီး ချစ် ကိုချစ်တာ၊ သူ့လူကြီးသူမတွေနဲ့ လည်း ဟိုးကတည်းက ခင်ခွဲမင်ခွဲတယ် ။ မင်းအမေလည်း သဘောကျတယ်။ သူ့အမေက ဟိုးတုန်းက ကြီးကြီးမူ နဲ့ သူငယ်ချင်းကွယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းငြင်းလည်း ငါတို့ က အစီအ စဉ်မဖျက်ဘူး တေးဆို။ ဒါပဲ သူ့အဖေလည်း ခရီးက ပြန်လာတော့မယ်။ အဲဒီကျ တစ်ခါတည်း နားဖောက်ပြီး စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလိုက်တော့မ ယ်’

‘ဟာ ကျွန်တော့်ဘာသာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူ ရှာယူလို့ မရတော့ဘူးလား’

‘ရတယ်လေ၊ မိန်းမကောင်းလေးဆိုရင် ခေါ်ခဲ့၊ မင်းမှ ရှာမယူတာ၊ အားအားရှိ အပေါင်းအသင်းနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ၊ ဆိုင်ပိတ်ပြီးရင် ဘယ်မှာ မျက်နှာတန်းမြင်ရလို့ လဲ၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်တာ’

‘ဟာ ဒါကတော့ ကျွန်တော်က အသက်အစိတ်ယောက်ျားလေးလေ၊ ဆိုင်ကလည်း မနက်ကိုးနာရီကညနေ ခြောက်နာရီ ဖွင့်ရ ရောင်းရသေး တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားလာစားသောက်တာ ဘာဖြစ်လဲဗျ၊ သောက်စားမူးယစ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ မဟုတ်တာ လည်း ဘာမှ မလုပ်ဘူးလေ’

‘အေး... အဲ့လို စားလိုက် သောက်လိုက် ဂိမ်းဆော့လိုက်လုပ်နေပုံကို မျက်စိနောက်တာ၊ အလုပ်ကနေ အိမ်တန်းပြန်၊ သားနဲ့ မယားနဲ့ နေ၊ ဟော ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ ဒါမှ လူနဲ့ သူနဲ့ တူတာ’

‘ဟား ကြီးကြီးတို့ မေမေတို့ က ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာပဲသိတယ်။ ကောင်းကောင်း နေတဲ့ သူကို ပြဿနာရှာတယ်ဗျာ’

‘ငါတို့ က အသက်ကြီး လာပြီ ဖိုးတေးရေ၊ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ မင်းကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ စိတ်ကိုမချဘူး ။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းကို သိပ်ခင်တတ်တာ၊ သူငယ်ချင်းက လိုချင်ရင် နာရီလည်း ချွတ်ပေး၊ စက်ဘီးတောင် အလကားပေးပစ်လိုက်တဲ့ ကောင်မျိုး ၊ မင်းလက်ထဲ အမွေအနှစ်နဲ့ ဆိုင်နဲ့ ထားခဲ့ပြီး အပေါင်းအသင်းတွေကြားထဲ ပစ်ထားလိုက်လို့ ကတော့ အမယ်လေး ဘယ်လောက်ပဲ ခံမလဲ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲဘူး’

‘ဟုတ်တယ် သား၊ ဟိုတလောကပဲ မင်းသူငယ်ချင်းဇော်ဇော် သူ့ဟာ သူ မိန်းမခိုးတာ မင်းက နေရင်း ထိုင်ရင်း ဆိုင်ကနေ အမေမသိအောင် ဆယ့်နှစ်သိန်း ထုတ်ပေးတယ် ဆိုတာမျိုး၊ ဒါမျိုး ခဏခဏကြုံနေတော့ သားကို မေမေတို့ စိတ်မချတာ ဆန်းသလား’

‘သူ လိုအပ်လို့ ကူညီတာပဲ မေမေရာ။ နေစရာမှ မရှိတာ။ တစ်လ တစ်သိန်းနဲ့ တစ်နှစ်စာ ငှားပေးလိုက်တာပဲဟာ တခြားမဟုတ်တာ။ သုံးဖြုန်းတာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်နှစ်စာလောက်ပဲ ကူညီတာပါ။ တစ်နှစ်ပြည့်ရင်တောင် သူ ဘာဆက်လုပ်မယ် မသိဘူး။ သူ့အိမ်ကလည်း ပြန်မခေါ်ဘူး’

‘အမယ်လေး... အမယ်လေး။ နောက်တစ်နှစ်တော့ ထပ်ငှားမပေးပါနဲ့ တော့။ တော်ပါတော့ ဒါနရှင်ကြီးရယ်၊ သူ့မိဘတောင် မျက်နှာလွှဲနေ

တာ နင်က အိမ်ငှားပေးရအောင် နင်က သူ့အုပ်ထိန်းသူမို့လို့ လား၊
အနှမြောမရှိဘူး။ တစ်ခါတည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီကောင်
လက်လွယ်မှန်းသိတော့ ဟိုလိုလာညည်း ဒီလိုလာညည်း၊
ဒီလိုဟာလည်း လာညည်း၊ နင် မိန်းမသာရှိရင် နင့်မိန်းမက ဒါတွေကြ
ည့်ရှု ထိန်းသိမ်းမှာ ၊ မိန်းမရမှ ငါတို့ စိတ်ချမယ် ကိုတေး၊ ဒါပဲ’

‘ဟူး’

တေးဆိုက ပါးစပ်ထဲက လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်ရင်း နာရီတစ်ချက်ကြ
ည့်လိုက်ပါသည် ။ သူတို့ ပြောတဲ့ အချိန်သာ ကားထွက်မယ် ဆိုရင်တော့
သိပ်မလိုတော့ပါ။ အိမ်က လူကြီးတွေကိုဆန္ဒပြတဲ့ အနေနှင့် ထွက်လာ
တာ မိန်းမ မပေးစားတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ တောင်းပန်စကားထွက်မလာလို့
ကတော့ ပြန်ကိုမပြန်ဘူးလို့ ပင်။

ဆိုင်မှာ လည်း ကိုတင့်က အစစနားလည်အားကိုးရတဲ့ အပြင် လှမြ
င့်နဲ့ လှဦး ညီအစ်ကိုကလည်း မျက်နှာလွှဲ ယုံကြည်စိတ်ချရပါသည် ။
တေးဆိုက ကားဘီးတာယာ၊ ဘက်ထရီအိုး၊ ဂျပန်ကားအပိုစပါယ်ယာပ
စ္စည်းများ ရောင်းချတဲ့ ဆိုင်ကြီး ဖွင့်လှစ်ထားတာပါ။

ဖေဖေလက်ထက်တုန်းကတော့ တာယာနှင့် ဘက်ထရီအိုးသာ ရော
င်းချတဲ့ ဆိုင်။ ဖေဖေမရှိပြီးနောက်မှာ တေးဆိုက တိုးချဲ့မြှုပ်နှံကာ ကား
တစ်စီးမှာ လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းတစ်ပတ်ရစ် အပိုတွေကို ကွန်တိန်နာနှင့်
မှ ယူပြီး သွင်းကာ အရောင်းဆိုင် ချဲ့ထွင်ခဲ့တာ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေတာပဲ အပြစ်ဖြစ်ရသေးသ
ည် ။ ဒီလောကကြီးမှာ ဒီအပူရှာတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်မဖြစ် အလုပ်တစ်
ခုလို့ ထင်နေတဲ့ သူတွေ အများ သား။ ခုကိုပဲ ကြည့်လေ။ တေးဆို ခါး
ထောက်ရပ်နေတဲ့ နံဘေးမှာ လင်မယားပုံစံ စုံတွဲတစ်တွဲ မျက်နှာချင်း

ဆိုင် ရပ်နေကာ မှာ တမ်းခြွေလို့ မပြီးကြ

‘ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော် မောင် နော်။ ရာသီဥတုက အပြောင်းအလဲနဲ့ ။ ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲနဲ့ ဖျားနာနေဦးမယ်။ နုကလည်း အနားမှာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အမေမကျန်းမာလို့ သွားကြည့်တာ ကိုယ်ပါ နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်။ အစားအသောက် အချိန်မှန် ဂရုစိုက်၊ အစာအိမ်ပြန်ထလာဦးမယ် ကြားလား မောင်’

‘အင်းပါ နုရဲ့ ’

‘နုဆီ ရောက်တာနဲ့ ရောက်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ဦး။ နေ့တိုင်းလည်း ဖုန်းဆက်’

‘အင်းပါ နုသာ သားလေးတစ်ဖက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ’

‘သားလေးက သိပ်နုသေးတော့ ခေါ်လာလည်း မဖြစ်၊ ထားခဲ့လို့ လည်း မဖြစ်လို့ နုမလိုက်နိုင်တာ၊ အဖေ့ကို သေချာပြောဦးနော် မောင်။ မောင့်အစ်မကိုလည်း ဘာမှ အားမနာနေနဲ့ ။ ကိုယ့်အစ်မပဲဟာ၊ မောင်မစားတဲ့ ဟင်း ချက်ထားရင် တစ်ခုခု သတ်သတ်စီစဉ်ပေးဖို့ ပြောဖို့ လေးကိုတောင် မောင်က အားနာနေတာပဲ’

အမယ်လေးဗျာ...။ ရန်ကုန်လောက်သွားမယ့် ယောက်ျားကို နိုင်ငံခြားသွားမယ့်အတိုင်း၊ နိုင်ငံခြားတောင်မှ ဟိုးမြောက်အမေရိကတိုက်လောက် သွားမယ့်ပုံမျိုး မှာ ကြားနေလိုက်တာ။ တေးဆိုက နားကြောင်းပြင်းတောင် ကတ်လာသည် ။

‘နုကို နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်ဖို့ မေ့မနေနဲ့ ဦးနော် မောင်’

‘မေ့ပါ့မလား နုရယ်’

အမယ်လေးလေ့...။

တေးဆိုကနားထဲ လက်ညှိုးထိုးကာ ခါလိုက်မိပြီး
အဝေးပြေးကားကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်၍ ဟိုစုံတွဲနှင့် ဝေးရာ ကို
ရှောင်ရှားထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ဘာကြောင့်များ
အချစ်နဲ့ မကင်းနိုင်ကြတာလဲ။ ခုနေ သူ့မှာ တတွတ်တွတ် မှာ ကြားနေမ
ည့် ဟိုမိန်းမလို ဇနီးတစ်ယောက်မရှိတာ အတော်ကြီးကို လွတ်လပ်တာ
ပါ။

ဒါကို အိမ်က အမေနှင့် ကြီးတော်တွေ ဘာကြောင့် မရှုစိမ့်နိုင်ကြရ
တာလဲ။ မိန်းမတွေနှင့် ယောက်ျားတွေဟာကော ဘာကြောင့်များ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒီလောက်တောင် မခွဲနိုင် မခွာရက် ချစ်ကြရ
တာလဲ။ အလုပ်ပိုတွေ။

ဟောဗျာ...။

တေးဆို ကွေ့ပတ်လိုက်တဲ့ ကားကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ တော့ အိတ်
နှစ်လုံး ဘေးချပြီး ဆောင့်ကြောင့်လေးတွေ ထိုင်နေတဲ့ လူငယ်စုံတွဲတစ်
တွဲနှင့် ဘွားခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်ပါသည်။ ။ တေးဆိုက
ခြေလှမ်းတုံ့သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လေးတွေ ဒူးကိုပိုက်ထိုင်နေတဲ့
ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးကို အကဲခတ်မိပြန်သည်။ ။

‘ချစ်လေး ဒီကားနဲ့ အရင်လိုက်သွားလိုက်ပါ’

‘ဟင့်အင်း ကိုကို ဒီကားနဲ့ အရင်လိုက်သွား၊ ချစ်လေးက နေ့လယ်
ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မှာ ပဲဟာ’

‘ချစ်လေးကို ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ချန်ထားရစ်ခဲ့ရမှာ နောက်ဆံ
တင်းတယ်ကွ၊ တော်ကြာ ချစ်လေးအိမ်က လာရှာပြီး ချစ်လေးကို ပြန်မိ
သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘မတွေ့စေရပါဘူး ကိုကိုရဲ့ ။ ဟိုအစ်မကြီးရဲ့ ဆိုင် နောက်ထဲ ပုန်း
နေမှာ ပါဆိုမှ ဘာမှ သိပ်ကြာတော့မှာ မှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ကားကလ
ည်း နေ့လယ် ထွက်ပြီပဲ’

‘ချစ်လေး အရင်လိုက်သွားပြီး ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကားကွင်းမှာ
ကိုယ့်ကားအလာကို ခဏစောင့်ပါ။ ဟိုမှာ ဆို ချစ်လေးကို လာရှာမယ့်
သူလည်း မရှိဘူး။ အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်နေ
ရင် ခဏနေ ကိုယ့်ကားဝင်လာမှာ ပဲ’

ဗုဒ္ဓေါ။

စိတ်ရှုပ်လို့ မြစ်ကမ်းနားမှာ ထိုင်ကာမှ သပ္ပတ်အူမျောလာတယ်ဆို
တာထက် ဆိုးနေပြီ။ ခိုးရာလိုက်တဲ့ စုံတွဲထင်ပါရဲ့ ။ အဖြစ်ဆိုးပုံက ဒီ
ကားနဲ့ တစ်ယောက်၊ နောက်ကားနဲ့ တစ်ယောက် လိုက်ရမယ့်ပုံပင်။ အ
င်းပေါ့။ ရုတ်တရက် လာဝယ်ရင်တော့ ကားလက်မှတ်က ချက်ချင်းရဖို့
ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ အချိန်အခါကလည်း သီတင်းကျွတ်ကာလနားမို့ ခရီး
သွားများ နေတဲ့ ကာလလေ။

ရှေ့ကားနဲ့ လက်မှတ်တစ်စောင်၊ နောက်ကားနဲ့ လက်မှတ်တစ်စောင်
၊ အဲသလို ရထားပုံ ဖြစ်မည်။ အင်း ငါ့ဆီမှာ တော့ ဒီကားလက်မှတ်တစ်
စောင် နှစ်ရက်ကြိုတင်ဝယ်ထားတာမို့ ရှိသားပဲ။ နောက်ကားလက်မှတ်
နှင့် လဲပေးလိုက်ပြီး ချစ်သူနှစ်ဦး အတူတကွ သွားလို့ အောင် လုပ်ပေးလို
က်ရ ကောင်းမလား။

အို... မကောင်းပါဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နိုင်ပါတယ်။ သူတို့ အရေး
ထဲ ကိုယ်ပါ ပါဝင်ငြိစွန်းနေဦးမည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
အိမ်ကို မပြောဘဲ ထွက်လာတဲ့ သူ။ အိမ်ကနေ ဆိုင်ကို သွားမလို့ ထွက်
လာပေမယ့် ခဏတဖြုတ်ကြာရင် အိမ်ကများ ကိစ္စရှိလို့ ဆိုင်ကို ဖုန်းဆ

က်မိရင် ဆိုင်ကိုသူမလာတာ သိသွားမှာ ။

အိမ်ကကြီးတော်တွေက တေးဆိုကို လိုက်မရှာဖွေဘူး ပြောလို့ မရ။
လိုက်ရှာရင် လိုက်ရှာမှာ ။ အဲဒီကျ ကိုယ်က နေ့လယ်ခေါက်ကားကို စော
င့်ရင်း ဒီမှာ ကွဲခနဲ မိခံနေရပါဦးမည်။ ဒီက မြန်မြန်ထွက်မှ နောက်ကြော
င်းအေးမှာ ။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်။

‘ဟင့်အင်း.... ဒီမှာ စောင့်နေရတာကမှ နောက်ဆုံး အိမ်ကပဲ မိသွား
ပါစေဦး။ ချစ်လေးက ရအောင် ထပ်ထွက်မှာ ။ တခြားအန္တရာယ်မရှိဘူး
။ ဟိုရောက်တဲ့ အချိန်က ညကြီးသန်းခေါင်ကြီး မှောင်မည်းနေမှာ လေ
ကိုကိုရဲ့ ။ ချစ်လေးက ရန်ကုန်လည်း ရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ်
မသိတဲ့ အရပ်မှာ ကိုကိုပါတဲ့ နောက်ကားကို နာရီနဲ့ ချီ စောင့်နေရမှာ ။
အဲဒါကိုမှ ကြောက်တာ’

‘အင်း ဒါတော့ ဟုတ်သားပဲ’

‘ရန်ကုန်ကို ကိုကို အရင်ရောက်ရင် ချစ်လေးပါလာမယ့် နောက်ကား
ကို စောင့်နေပေါ့။ ကိုကိုအဖို့ ကျတော့ ညကြီးမင်းကြီးလည်း ဘာဖြစ်လဲ
။ ယောက်ျားလေးပဲ ပြီးတော့ ကိုကိုမြို့ပဲ။ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ မဟုတ်
ဘူး လား’

‘အင်း’

‘ကိုကိုပဲ ဒီကားနဲ့ လိုက်’

‘အင်းလေ... ချစ်လေးပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုမှာ ညသန်း
ခေါင်ကြီး ချစ်လေးတစ်ယောက်တည်း ကားကွင်းထဲ စောင့်နေရမှာ ကို
ကို စိတ်ပူပါတယ်’

ကောင်မလေး ဟိုဟိုဒီဒီ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရင်း...

‘ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် အိမ်က သိဦးမယ်တော့ မထင်ပါဘူး။ ချစ်လေးကဒေါ်အေးပုကြီးကို ချစ်လေး ရေးခဲ့တဲ့ စာကိုနဲ့လယ်မှ ပေးခိုင်းခဲ့တာပဲ’

‘ဒေါ်အေးပုကြီးက စိတ်ချရလား’

‘စိတ်ချရပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ချစ်လေး ဟိုအစ်မကြီးဆိုင်နောက်ထဲ သွားပုန်းနေရင်တော့ ချစ်လေးအိမ်က မသိတောင် ဒီမှာ မတော်တဆ မျက်နှာသိတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ဆုံနေဦးမယ်’

‘အင်း အင်း’

‘ချစ်လေး အိတ် ကိုယ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ရမလား’

‘ဟင့်အင်း ရတယ်လေ၊ ကိုယ်သယ်ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ကားဗိုက်ထဲ ထည့်သယ်ရုံပဲဟာ။ ကိုယ်နဲ့ မကွာဘဲ ယူလာခဲ့ပါ့မယ်။ တော်ကြာ အိမ်ထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိုအပ်ရင် အိတ်က ကိုကိုနဲ့ ပါသွားတော့ ခက်နေဦးမယ်’

‘ဒါဖြင့် သွားပုန်းနေတော့ ကိုကို လိုက်ပို့မယ် လာ’

တေးဆိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ အချစ်အတွက် စွန့်စားနေလိုက်ကြတာ။ အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ပတ်တော့ ပတ်သက်ကြည့်ချင်သားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ များ သောအားဖြင့်သော မိန်းကလေးတွေကို တွေ့မြင်လိုက်ရတိုင်း ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းထက် မျက်စိထဲ အချိုးအချိတ် မပြေတာတို့ ၊ အမြင်ကတ်ချင်စရာ ကောင်းနေတတ်တာတို့ ၊ စိတ်မရှည်လောက်စရာ ဖြစ်နေတာတို့ ၊ ချစ်မွေးမပေါက်တာတို့ နှင့် သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေတဲ့ မိန်းကလေးရယ်လို့ မကြုံကို မကြုံဖူးတာ။

တေးဆိုသည် သိပ်စိတ်မရှည်တော့ကာ ကားဂိတ်ရဲ့
လက်မှတ်ရောင်းရာ နေရာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရင်း...

‘ကား ဘယ်တော့ထွက်မှာ လဲဗျို့၊’

‘ထွက်ပြီဦးလေး၊ ထွက်တော့မယ် ဆယ်မိနစ်ပဲ’

‘ဗျာ ခုနမေးတော့ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်တဲ့ အခု ဆယ့်ငါးမိနစ်ကျော်
လို့ မိနစ်နှစ်ဆယ် အစိတ်ရှိမှ ထပ်မေးတော့ နောက်ဆယ်မိနစ်။ ဘယ်လို
လဲဗျာ’

‘ဒီတစ်ခါ ဆယ်မိနစ်က တကယ့် ဆယ့်ငါးမိနစ်အစစ်ပါ ညီလေးရာ’

‘ခုနဆယ့်ငါးမိနစ်က အတုပေါ့’

တေးဆိုက ရွဲ့၍ ဘုတောလိုက်ပါသည်။

‘ဟဲ...ဟဲ ရန်ကုန်မြို့ကြီးက ထွက်မပြေးပါဘူး ငါ့ညီလေးရာ’

တေးဆိုက ဆက်မပြောတော့ဘဲ စူပုပုပ်ပုပ်ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ ။ အဲဒီ
တုန်းမှာ အနီးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခပ်သွက်သက်ရောက်လာ
ကာ ထိုမိန်းကလေးကို လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ အနား ရှိနေတဲ့ လူကြီးတစ်
ယောက်က ဆီးကြို၍ ...

‘လက်မှတ်ရတယ် မီးခိုးရေ၊ ကံကောင်းတယ်သိလား’

‘ဟုတ်လား ဦးစိုး၊ အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့ ဦးစိုးရယ်’

‘ခုံပါတ် (-----) လေ၊ သူ မလိုက်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခုလေးတင်ပဲ ဖုန်းလာ
တယ်။ ဘွတ်ကင်လှမ်းဖျက်တယ်။ အဲဒီနေရာ တစ်ခု ရလိုက်တယ်။ ခုပဲ
ဒီမှာ ဦးစိုး ငွေချေလိုက်ပြီ’

ကြားနေရတဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း တေးဆိုက ကောင်မ

လေးကို မသိမသာ အကဲခတ်နေမိပါသည်။ ။ ဖြူဖြူဥဥ နုနုထွေးထွေးနှင့် ပါးပြင်လေးတွေ ပန်းသွေးရောင်စို့နေသော မိန်းကလေးဟာ မျက်နှာပေါ်မှာ မှုန်နံ့သာရယ်လို့ တစ်စက်ဆို တစ်စက်မှ မရှိဘဲနှင့် ပြောင်တလင်းခါနေတဲ့ ကြားက ထိုနဂိုနေ သဘာဝကလေးက ဝင်းစိုနမ္မတ် နေပါသည်။ ။ အသားရောင်လေးကိုက ကြွေပန်းကန်တစ်ချပ်လို တောက်ပြောင်ဝင်းလက်နေတာမျိုးမို့ နက်မှောင်တဲ့ မျက်ခုံး မျက်လုံး ဆံပင်လေးတွေ ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ အခါ ရှင်းလင်းထင်းပြတ်တဲ့ အလှတစ်မျိုးနှင့် ကြည့်လို့ ကောင်းနေပါသည်။ ။

ထိုလှပတဲ့ မျက်နှာကလေးမှာ မျက်မှောင်လေးတွန့်၍ မသာမယာ မှုန်တင်းနေတာတောင်မှ အလှပျက်မသွားပါ။ သခွားသီးမှ ညှိရောင် တီရှပ်ကိုယ်တိလေးဟာ သူ့အသားရောင်နှင့် ဟပ်ပြီး ဝင်းနေစေသည်။ ။ ခြေမျက်စိအထက်နားရောက်ရောက် ဖိုးကွာတား ဂျင်းဘောင်းဘီအနက် တိတိကလေးကလည်း သူ့အသားလေးနှင့် လိုက်ဖက်လှတာပင်။ ဖနောင့် ပိတ်မပါတဲ့ ရှေ့ထိုးထိပ်ပိတ် တစ်ဝက်ရှူးအညိုနုရောင်လေးကလည်း သူ့ကိုပေါ့ပါးကလေးဆန်စေသည်။ ။

တေးဆိုက မသိမသာ ခိုးကြည့်အကဲခတ်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတို့ ကိုသိမ်းသည်။ ။ ဟုတ်တယ်လေ။ အလုပ်ပိုတွေရှုပ်လို့ ရည်းစားရယ်လို့ မထားဖြစ်ခဲ့သေးပေမယ့် ကိုယ်လည်း လူပျိုလေးတစ်ယောက်ပဲ အခြောက်မှ မဟုတ်တာ။ လှပတဲ့ မျက်စိအေး စေတဲ့ အစာလေးတွေ တွေ့ရင်တော့လည်း စိတ်အာရုံနဲ့ တင် တိတ်တဆိတ်လေး မှီဝဲတတ်တာပဲပေါ့။

‘ကဲ ဦးစိုး ပြန်တော့’

‘ဟာ ကားထွက်မှ ပဲ ပြန်မယ်လေ၊ မီးခိုးတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ကားပေါ်အရောက်တင်ပေးဦးမယ်’

‘ကားပေါ်တက်တာများ ဦးစိုးရယ်၊ အိတ်လေးတစ်လုံးတည်းနဲ့ ဟာ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မလိုဘူး ဦးစိုးပြန်ပါ။ အိမ်မှာ သာဒေါ်ဒွေးကြီးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ရှုစီမံခန့်ခွဲတော့။ ဦးဦးထွန်းတို့ ဆီ ဖုန်းဆက် ထားပေးဦးနော်’

‘အင်းပါ အိမ်ကိုလည်း စိတ်ချပါ မီးခိုးရဲ့ ’

‘အင်းပါ စိတ်ချပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဦးစိုး ပြန်ရတော့မှာ လား’

‘အင်း’

‘ဖုန်းပါတယ်နော်’

‘အင်း ပါပါတယ် ဦးစိုး’

‘ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်။ သမီး ဒေါ်ဒွေးကြီးက စိတ်ပူနေမှာ

,

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်မှာ ပါ။ အိမ်မှာ လည်း ဖုန်း အားထားပါဦး ။မီးဇာကို အားနေ ဖုန်းတွေ ပြောမနေနဲ့ ဦးလို့ ... နော် ဦး စိုး’

‘အေးပါ အေးပါ’

မီးခိုးတဲ့ လား... မီးဂိုးတဲ့ လား။

တေးဆိုက စိတ်ထဲကပင် ရေရွတ်ကြည့်မိသည် ။ တစ်ခုခုပေါ့ ဘေးခွဲ ဆံပင် ဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေက နားအောက်ရောက်ရုံ တိုတိုလေးမှာ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ပစ်လိုက်တိုင်း ဘေးခွဲထားတဲ့ ရှေ့ဆံပင်လေး တွေက မျက်နှာတစ်ခြမ်းပေါ် ဝဲခနဲ အုပ်ကျလာတဲ့ အခါ ဖွေးနုတဲ့ လက်

ကလေးနှင့် သပ်တင်ကာ နားနောက်ဘက် သွင်းညှပ်ပစ်လိုက်ပုံလေးက
လည်း ချစ်စဖွယ်။

အင်း... မဆိုးဘူး။

အပျင်းပြေကြည့်စရာ ဗီစီဒီလေးတစ်ချပ်ကားပေါ် ပါလာတော့မယ့်
သဘောပဲပေါ့။ တေးဆိုက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် စိတ်ကလေး
ကြည်သွားရသလိုရှိဆဲ။

‘ကဲ...ကဲ ကားထွက်တော့မယ်။ လူစုံပြီလား စစ်ဟေ့’

အဲဒီကောင်မလေးကို ဘာရယ်မဟုတ် နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်မိရုံမိ ခံစားမိတယ် ဆိုပေမယ့် ကားပေါ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ နံဘေးခုံမှာ အတူထိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ တော့ စိတ်ကူးမယဉ်မိရိုး အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လူက နေပေမယ့် ကံကမနေဘူး ဆိုသလို ကောင်မလေးက တေးဆိုရဲ့ ဘေးခုံကို ရောက်လာပါသည်။ ။

တေးဆိုက ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်။ ကောင်မလေးက အတွင်းဘက် အလယ် လျှောက်လမ်းဘက်။ ကားပေါ်မှာ ယှဉ်ထိုင်မိတော့ တေးဆိုက ဝတ္ထုရုပ်ရှင်တွေထဲက ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေအတိုင်း နံဘေးက ကောင်မလေးထံက ကိုယ်သင်းနဲ့ ရေမွှေးနဲ့ စသဖြင့် အမွှေးအကြိုင် အနံ့အသက်ကလေးတစ်မျိုးမျိုးများ ရှူရှိုက်မိရလေမလားလို့ ကိုယ်ကို သူမဘက် အသာအယာ မသိမသာလေး တိမ်းကာ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်၍ တိတ်တိတ်လေး အနံ့ခံကြည့်ပါသည်။ ။

ဟင့်အင်း...။ မမွှေးပါဘူး။

ဘာနဲ့မှ ကို မရဘူး။ မွှေးလည်း မမွှေး နံလည်း မနံ။ တေးဆိုသည် ကောင်မလေးဘက်ကို လှည့်တော့မကြည့်ဘဲ လူသာ ယိမ်း၍ အနံ့ခံနေကာ ကောင်မလေးရဲ့ မနှစ်မြို့တဲ့ မျက်စောင်းကြီးကိုလည်း သတိမပြုမိပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မမွေးသော်လည်း မနံတာက တော်သေးတာပေါ့။
တေးဆိုက ခပ်ဆိုးဆိုးအနံ့တွေကို သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ သူပါ။ ကောင်
မလေးဘက် တိမ်းကာ ရှူရှိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ကိုယ့်လက်ကိုယ်ပ
င့်လျက် ကိုယ့်လက်မောင်းတွေဆီ ဘယ်ရော ညာပါ ရှူရှိုက်ကြည့်သည်
။ အင်း ကိုယ်ကမှ ခုနရေချိုးလာတာမို့ ရေချိုးဆပ်ပြာရည်နံ့က မွေးမြစွဲ
ကျန်နေတုန်း။

တစ်ခါ ဟိုဘက်တုန်း အသက်ပြင်းပြင်း ရှိုက်ကြည့်ပြန်ရာ...

‘ဒီမှာ ’

အံ့ကြိတ်သံလေးကြောင့် တေးဆိုက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသ
ည် ။

‘ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဗျ’

‘စိတ်တော့ မှန်တယ် မဟုတ်လား’

‘မမှန်စရာလား မှန်တာပေါ့’

‘ဒါဆိုလား ပြီးတာပဲ။ ကျွန်မက လန့်တတ်တယ်’

‘ခင်ဗျားက ဘာတွေလန့်နေတာလဲ’

‘ရှင်က ဒီဘက်တိုးတိုးပြီး အနံ့ခံနေတော့ ဘာသဘောမှန်းမသိ လန့်
တာပေါ့။ ဒီဘက်တိုးရှူလိုက်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှူလိုက်နဲ့ ယောက်ယက်ခ
တ်နေလို့ ရှင် ဘာနဲ့တွေ့ရနေလို့ လဲ။ ကျွန်မဆီကတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီ
ဘက်ကို ရှူကြည့်မနေနဲ့ ’

‘ဘာနဲ့မှ မရပါဘူး။ ကျွန်တော်က နည်းနည်းနံ့ရင် မခံနိုင်လို့ ။ ရော

ကံလေရာ အရပ်မှာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က နံလား မနံလား စူးစမ်းလေ့ရှိ
လို့ ပါ’

မီးခိုးက မျက်စောင်းလေးထိုးရင်း...

‘ကျွန်မက မနံဘူး။ ရှူကြည့်မနေနဲ့’

တေးဆိုက ကောင်မလေးကို စွေစောင်းစောင်းတစ်ချက်ကြည့်ရင်း
ကိုယ်ကိုပြင်ပြီး ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မနံရင်လည်း ပြီးတာပဲ။

မီးခိုးသည် ကားထွက်ကာစမို့ ဖုန်းလိုင်းမိနေသေးရာ
ဖုန်းလေးထုတ်ပြီး အိမ်ကို ဖုန်းတစ်ချက် ခေါ်လိုက်ပါသည်။

‘ဒေါ်ဒွေးကြီးလား မီးဇာ နိုးပြီလား။ ဟုတ်ကဲ့။ မီးခိုး စကားပြောမယ်
လို့ ဖုန်းလာကိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ’

တေးဆိုက စကားတွေကို တကူးတက နားမစွင့်လည်း အတိုင်းသာ
ကြားနေရပါသည်။

‘မီးဇာ ညီမလေး၊ နင် အခုမှ ထတာလား၊ ဟုတ်လား’

‘.....’

‘ဟဲ့ မရဘူးလေ။ ကျူရှင်ဆရာမ မလာသေးလည်း နင် စောစောစီး
စီး ထပြီး စာကျက်ရမှာ ပေါ့။ နင့်ကိုယ်နင် ဆယ်တန်းဆိုတာ သတိထား
ဦးလေ၊ ဆယ်တန်းကို နင် ဒီဝီရိယလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေမလဲ’

‘.....’

‘အင်း နောက်နေ့တွေ မနက် ခုနစ်နာရီ ထနော်။ ဒီနေ့ တော့ ရှိစေ
တော့။ ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီး အလုပ်ထများ လိုက်ရလို့၊ အားလုံး အိပ်
ရေးပျက်ရတာဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ နောက်နေ့တွေ မမ မရှိဘူး

ဆိုပြီး နင်ထင်သလို မနေနဲ့ နော် ညီမလေး’

တေးဆိုက ညီအစ်မထဲမှာ အစ်မကြီးဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အင်း... အစ်မကြီးပုံ ပေါက်ပါတယ်။ စကားပြောတာတွေ ဘာတွေက အကြီးစတိုင်နဲ့ အထက်ဆီးက ခပ်ရဲရဲ ခပ်တင်းတင်းနဲ့ လေ။ ညီမကို ပြောနေဟန် ကတော့ အုပ်ထိန်းမှု အပြည့်နဲ့ ပါ။ ဒါနဲ့ ညသန်းခေါင်ကြီးတုန်းက ဘာတွေထပြီး အလုပ်များ လိုက်ရပါလိမ့်။

ခုလို သူ နောက်ဆံတင်းနေတဲ့ ဆယ်တန်းညီမကို ထားရစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ရန်ကုန်ကို ထွက်လာရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာများ ပါလိမ့်။

‘ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်သိနော် ညီမလေး။ နင် အခုသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ။ မမ ဘယ်လောက်တောင် မီးတောက်နေလဲ။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်က ဒုက္ခပေးပြီးပြီ။ နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ဒုက္ခပေးနဲ့ ။ အေးပါ မီးငယ်က ဒုက္ခပေးမှန်း မမ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးငယ် စာသေချာမလုပ်ရင် မမကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ’

တေးဆိုက ပြုံးမိပါသည် ။ လူကြီးမလေး။ မင်းက ဖြင့် အသက်နှစ်ဆယ် စွန်းစွန်းမျှ ရှိဦးမှာ ကို။ လူကြီးမလေးကို ဘယ်သူကများ ဒုက္ခပေးနေပါလိမ့်။

‘ဖေဖေဆီက ဖုန်းလာရင် ဘာမှ သွားမပြောနဲ့ နော်။ ကြားလား။ မမကို မေးရင်လည်း အပြင်သွားနေတယ်ပဲ ပြော ကြားလား’

‘.....’

‘ဖေဖေ ပြန်ရောက်မယ့်ရက်ကို အတိအကျမေး၊ ဘယ်လေကြောင်းနဲ့

လဲ သေချာမေး။ မမဆီ လှမ်းဆက်။ မမလည်း နေ့တိုင်းဆက်မယ် သိလား။ ညနေဘက် ဆက်မယ်။

‘.....’

‘နင့် ကျူရှင်ချိန်တွေ ငါသိတာပဲဟာ။ လွတ်တဲ့ အချိန် ရှောင်ဆက်မှာပေါ့။ သိပ်အရေးကြီးရင်သာ အချိန်မရွေးဆက်လိုက်ရင်လည်း နင်လာပြောပေါ့။ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ လျှောက်မပြောနဲ့ နော် ညီမလေး။ ဘာဆိုဘာမှ မပြောနဲ့ ’

‘.....’

‘သူများ တွေမေးလည်း မပြောနဲ့ ။ အကောင်းဆုံးက ဖုန်းကို သိပ်မကိုင်နဲ့ ။ ဒေါ်ဒွေးကြီးပဲ ကိုင်ပါစေပေါ့။ ဒေါ်ဒွေးကြီးကြည့်ပြောလိမ့်မယ် သိလား။ ကဲ... ဒါပဲနော် ညီမလေး။ စာကောင်းကောင်း လုပ်နော်။ မမ စိတ်ချမယ်နော်’

တေးဆိုက နားစွင့်ကြားယောင်နေရင်း ကောင်မလေး ကို သနားသလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပါသည် ။ လူကြီးလေးလို သိတတ် ပူပန်နေလိုက်တာ။ သူ့အသက်လေးဟာ အလွန်ဆုံး နှစ်ဆယ့်တစ်၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်ပေါ့။ ကြည့်ရတာ အဖေက နိုင်ငံခြားသွား။ အမေကို စကားထဲ ထည့်ပြောပုံမရတော့ အမေများ မရှိဘူးလားပဲ။

အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ နောက်ဆံတင်ငင် ထ ထွက်လာရတယ်ဆိုတော့ အိမ်မှာ သူ့လောက်မှ သွားတတ်လာတတ်စီမံခန့်ခွဲတတ် ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ သဘောပေါ့။ သူသွားရောက်ဖြေရှင်းရမှာ မို့လို့ သာ သူပဲ ထွက်လာရတာပေါ့။ ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့်။

အပူသောကနဲ့ ခရီးထွက်လာရရှာတဲ့ သူဆိုတာ သိရတော့ မိန်းမမ

ယူချင်လို့ အိမ်ကို ဆန္ဒပြကာ ထွက်လာတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
ကလေးဆိုးကြီး ဆန်သွားသလို ခံစားရသည်။ ။

မီးခိုးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လက်ချောင်းကလေးတွေနဲ့ သူ့နားထင် သူ
ညှပ်ကိုညှစ်ကာ နှိပ်နေသလို လုပ်နေတာကို တွေ့တဲ့ တေးဆိုသည့်
ကောင်မလေးတော့ကားမူးနေပြီလားလို့ တွေးနေမိပါသည်။ ။

‘ဒီမှာ’

‘ဗျာ’

‘ကျွန်မနဲ့ ခဏလောက် နေရာလဲမလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေလို့ပါ’

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခေါင်းမူးတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်က မကူ
ညီရင် မကောင်းပြန်။ ဒါပေမဲ့ တေးဆိုက အဝေးပြေးကားစီးလျှင် အတွင်း
လိုင်းမှ မထိုင်တတ်ပါ။

‘ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။ အဲကွန်းဘတ်စ်ကြီးဆို
တော့ မှန် ပိတ်ထားရတာပဲလေ။ ဒီဘက်နဲ့ ဟိုဘက်နဲ့ ဘာထူးလို့လဲ’

စေတနာ ရှောရှောရှူရှူ မထွက်ဘဲ အတွန့်တက်လိုက်ပါသည်။ ။

‘ဒီဘက်က မှီလို့ မကောင်းဘူးလေ၊ ဟိုဘက်က မှန်ဘက်ကို ယိုင်ပြီး
တော့ မှန်ကို ခေါင်းနဲ့ ထောက်ပြီး မှီလို့ ကောင်းတယ်’

အင်း... တူလိုက်တာ။ တေးဆိုလည်း တူတူပင်။ ဒီခုံကြီးပင် ခေါင်း
ကို တည့်တည့်လှန်ပြီး မမှီ နုံးတတ်။ ပြတင်းပေါက်ဘက် ယိုင်ပြီး ခေါင်း
တစ်ခြမ်း ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို မှီထောက်ကာ ဇိမ်ကျတတ်တာ။ အကြံ

တူ ရန်သူဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ မလဲပေးဘူးဆိုရင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မညှာတာတဲ့ ယောက်ျားဖြစ်နေပါဦးမည်။

‘ဒါဖြင့် လဲချင်လဲလေ’

‘ကျေးဇူးပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ခဏပဲနော်။ တစ်လမ်းလုံး မဟုတ်ဘူး ’

‘အင်းပါရှင့်’

ကောင်မလေးက ဖယ်ပေးတဲ့ အတွက် တေးဆိုက အလယ်ပိုင်းကို ထရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကောင်မလေးက နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါသည် ။ ကောင်မလေးနေရာမှာ တေးဆိုက ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပါသည် ။ အဲဒီတော့မှ ခုန တရူးရူး အနံ့ခံစဉ်က မရခဲ့တဲ့ ဘာမှန်းမသိသော ရနံ့အီကလေးတစ်မျိုးဟာ တေးဆိုရဲ့ နှာခေါင်းထဲဝင်လာပါသည် ။ တစ်မျိုးသော ရနံ့ကလေး။ မွေးတာ မဟုတ်နံတာ မဟုတ်တဲ့ ခပ်ယဉ်ယဉ် ပါးလှသော ရနံ့အီကလေး။

တေးဆိုက နေရာရတာနှင့် မှန်ကို ခေါင်းစောင်းမှီပြီး မေးသွားတဲ့ မီးခိုးကြောင့် ပျင်းရိရိနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လျှောက်ကြည့်နေမိသည် ။ ဟော ဟိုးရှေ့မှာ ‘မောင်’ဆိုတဲ့ လူ။ သူ့မိန်းမ ‘နု’ရဲ့ စိတ်မချခြင်းကို ခံယူရတဲ့ ‘မောင်’ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ပဲ။ သူ့မိန်းမကသာ အစာအိမ် ထမလား၊ နေကောင်းပါ့မလား စိတ်ပူနေတာ။

သူကတော့ အလယ်လမ်းခြားတဲ့ ဟိုဘက်တစ်ဖက်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် (ဘာမှ မကြာသေးဘဲ) စကား လက်ဆုံကျ အသိဖြစ်နေပြီ။ သူ့အီက ဂျာနယ်တွေကိုတောင် ယူဖတ်ပါဦးလား၊ ဘာသာနှင့် လောကွတ်လုပ်နေသည် ။ ရုပ်ကြီးကဖြီးနေ

ကာ နေမကောင်းဖြစ်မှာ ပူစရာတစ်စက်မှ မရှိတဲ့ ရုပ်ကြီးပါ။

ဟင်း...။ အချစ်ဆိုတဲ့ ဟာက ဒီလိုဟာကြီးမျိုးတွေလား။

ဟော ‘ကိုကိုနဲ့ ချစ်လေး’ ဇာတ်လမ်းတွဲထဲက ကိုကိုကတော့ တကယ်လွမ်းနေပြီထင်။ အလယ်လမ်းရဲ့ ကပ်လျက်တစ်ခုမှာ ပဲ နေရာရကာ ဒီဘက်တစ်ခြမ်းလုံးကို ကျောကြီးပေးပြီး ခွေခေါက်၍ ဂျာကင်ကြီးပါခေါင်းပေါ်ခြုံကာ ဖိလင်အပြည့်ယူနေနှပ်နေပြီ။

ပျင်းဖို့ ကောင်း လိုက်လေ။

တေးဆိုက အားအားလျားလျား ရလိုရငြား အစ်ကိုဝမ်းကွဲရဲ့ ဖုန်းကို တစ်ကြိမ်ထပ်နှိပ်ပြီး ခေါ်ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည် ။ ဟော.. ဖုန်းဝင်သွားပြီပါလား။

‘ဟယ်လို’

‘ဟယ်လို ကိုလင်းလား’

‘ဟယ်လို’

‘ဟယ်လို ကြားလား၊ ကြားလား ကိုလင်း ကျွန်တော်ပါ’

‘ကျယ်ကျယ်ပြောပါခင်ဗျာ ဟယ်လို’

‘ကြားရလား ကြားပြီလား’

တစ်ကားလုံးက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကြီးတွေနှင့် တေးဆိုကို ငဲ့ကြည့် လှည့်ကြည့်ကြပါသည် ။ သို့ပေမဲ့လည်း ခေါ်ရခက်လှတဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲရဲ့ ဖုန်းလိုင်း ဝင်သွားတာကိုက ကံထူးလှတာမို့ တေးဆိုက အသံကျယ်နှင့်ပင်။

‘ကိုလင်းရှိလား’

‘ခင်ဗျာ’

‘ဒါ ဒါရိုက်တာ နောင်လင်းချိုရဲ့ ဟဲန်းဒ်ဖုန်း မဟုတ်ဘူး လားဗျ’

‘ဪ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ။ ဆရာက ကားရိုက်နေပါတယ်။ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

‘ဪ ရှုတင်မှာ လား။ ဒါဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုလင်းကိုသာ ပြောထားလိုက်ပါ။ တေးဆို ဆက်တယ်လို့’

‘ခင်ဗျာ’

‘တေးဆို’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ပြောထားလိုက်ပါ့မယ်။ တခြားကော ဘာမှာ ခဲ့ဦးမလဲ’

‘နေပါစေတော့ နောက်မှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်လို့ နော်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သူအားရင် ကျွန်တော့်ဖုန်းကို တစ်ချက်ဆက်ပေးပါလို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါပဲနော်’

တေးဆိုက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပါသည် ။ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လျှောထိုးထည့်နေစဉ် တစ်ဖက်ဘေးက မီးခိုးက ခေါင်းလေးထောင်ကာ မှေးမှိတ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းကို ဖွင့်လိုက်ပါသည် ။ ပြီးတော့ တေးဆိုကို မသိမသာကြည့်နေသည် ။ တေးဆိုက မီးခိုးကြည့်နေတာ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တစောင်းလွယ်ထားတဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ထဲက ဂျာနယ်အခေါက်ကို ထုတ်ဖြတ်ဖတ် လိုက်လေသည် ။

‘ဒါရိုက်တာ နောင်လင်းချို’

အဲဒီနာမည်က မီးခိုးရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ဖမ်းစားလိုက်တာပင်။ အဲဒီ
နာမည်က မီးခိုးရဲ့ စိတ်ကို အသည်းတယားယား ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်
စေသည်။ မီးခိုးသည် သိပ်ခပ်ကြာကြာမအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ...

‘ဒီမှာ ရှင့်’

‘ဘာလဲ နေရာပြန်လဲတော့မလား’

မီးခိုးက တေးဆိုကို နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ကြည့်ရင်း...

‘ရှင်ကလည်း ပြန်လဲချင်ပြီလား’

‘ဒါပေါ့ ကျွန်တော်လည်း ကားစီးရင်း ပျင်းပျင်းနဲ့ နည်းနည်းယူလိုက်
ဦးမယ်လေဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း တစ်လှည့်ယူပြီးပြီပဲ’

‘ယူနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ မှုန်းနေတာပါရှင့်၊ ပြီးတော့ ဆယ်မိနစ်
လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ရှင်ကလည်း ’

‘မိနစ်နှစ်ဆယ် ရှိပြီဗျ’

‘ကဲ ကဲ... လာ....လာ ပြန်လဲချင်ရင်လဲ’

မီးခိုးက ရှုံ့တွဲတွဲနှင့် နေရာ ထဲလဲပေးလိုက်ပါသည်။ ။ နေရာတကျ ထိုင်
မိပြီးလျှင်...

‘ဒီမှာ ’

‘ဟား ခင်ဗျားကလည်း ဒီမှာ ဒီမှာ နဲ့ မပြီးတော့ဘူးလား။ ခေါ်ရင်
လည်း နာမည်ခေါ်ဗျာ။ ဒီမှာ လို့ ခေါ်တာ ခံရတာ အောင့်သက်သက်နဲ့
ကျွန်တော့်နာမည်....’

‘တေးဆို မဟုတ်လား’

တေးဆိုက ကောင်မလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး စောင်းကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ခင်ဗျား ကြားလိုက်တာကိုး’

‘ရှင် ဒီလောက်အော်ပြောနေတာ မကြားဘဲနေပါ့မလားရှင်။ ကျွန်မ တင် မကဘူး။ ရှင့်နာမည်ကိုတစ်ကားလုံးသိနေပြီ’

‘ဖုန်းလိုင်းက မကြည်လို့ အော်ပြောရတာပါဗျ’

‘ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည်က လူနာမည်နဲ့ မတူဘူးနော်’

‘ဘာလဲဗျ၊ လူနာမည်နဲ့ မတူဘူးဆိုတော့ ငှက်နာမည်နဲ့ တူနေလို့ လား၊ တေးဆိုတဲ့ ငှက်ကလေးဆိုတာမျိုးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ လူနာမည်နဲ့ မတူဘူးဆိုတာက ကလောင်နာမည်တို့ အနုပညာနာမည်တို့ နဲ့ တူတယ်လို့ ဆိုလိုတဲ့ သဘောပါ။ ဒါနဲ့ ရှင်က အနုပညာသည် လား’

‘ဘယ်ကလာဗျာ။ ကျုပ်ရုပ်က အနုပညာသည် ရုပ် ပေါက်လို့ လား’

‘သိဘူးလေ။ အနုပညာသည် ရုပ်ဆိုတာရော သီးသန့်ရှိလို့ လား’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနုပညာသည် ဆိုတာကတော့ သာမန်ပြည်သူလူထု ထဲမှာ ရုပ်က တစ်မျိုးလေးလင်းပြီး တောက်ပမှုတစ်မျိုး အရောင်ထွက် နေတတ်တာမျိုးပဲ’

မီးခိုးက တေးဆိုရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာလေး စိုက်ကြည့် အကဲ ခတ်လိုက်ပါသည် ။ ဆံပင်လေးတွေက အမျှင်ဝဲဝဲ ဖရီဖရဲနှင့် အသားညို ညို မျက်ခုံးမျက်တောင်ထူထူနှင့် ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ရုပ်လေးတစ်မျိုးတော့ရှိ သားပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မီးခိုးက သူ့အထင် မှန်ချင်မှန်နိုင်တာပဲဟု တွက်ပါသည် ။

‘ဟိုလေ... ရှင် ခုန ဖုန်းပြောနေတဲ့ အထဲမှာ ကြားလိုက်သေးတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ဒါရိုက်တာ နောင်လင်းချိုဆိုတာ’

‘အင်း အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒါရိုက်တာနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးတယ်။ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရှိတယ်ဆိုတော့ ဟိုလေ...ကျွန်မက ရှင့်ကို မင်းသားများ လားလို့’

‘ဟား’

တေးဆိုက မျက်နှာကိုရှုံ့၍ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ပစ်ကာ...

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မင်းသားထင်ရအောင် မြင်ဖူးလို့ လား။ ကျုပ်သာ မင်းသားဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း တန်းသိမယ်။ ဟောဒီတစ်ကားလုံး ခုလောက်ဆို အော်တိုတွေ ဝိုင်းရေးခိုင်းနေပြီပေါ့ဗျ’

‘ဪ... အဲလောက်ကြီး စူပါစတာ မင်းသားတော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ကျွန်မပြောတာ က ဟို... ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံ’

‘ဘာလဲ ကျုပ်က ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံ ရုပ် ထွက်နေတယ်ပေါ့’

‘မသိလို့ ဟုတ်သလားလို့ မေးတာပါရှင်’

‘မဟုတ်ဘူး ။ အရေးမပါတာ၊ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ ဗျာ’

တေးဆိုက မီးခိုးကို အူကြောင်ကြောင်မလို့ တကယ်ပဲ တွေးလိုက်မိပါသည် ။ ခုမှ ကားစီးရင်း စတွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံလား ဘာလားနှင့် စကားရောဖွဲရော လုပ်နေလိုက်တာ။ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့်။ ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ အတည်ပေါက်ပေမယ့် နောက်နေတာလားလို့ တောင် ထင်ရပါသည် ။

ဒါရိုက်တာဆီ ဖုန်းဆက်မိတာနဲ့ ပဲ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံဖြစ်ရတော့မှာ

လား။ တေးဆိုက ဒီမိန်းကလေး အတော်ကို စပ်စပ်စုစု သိချင်နေတာ ရိပ်မိနေ၍ တမင်တကာပင် မရောမနှောဘဲ ခပ်တည်တည်လေး နေလိုက်ပါသည်။ သူ့မလည်း ဘာမှန်းမသိတဲ့ သူ့အပူ သောကကြီးနဲ့ သူ ဥစ္စာကို ခုမှ တွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေသေးသည်။

‘ဒီမှာ ရှင့်’

‘ဟား ပြဿနာပဲ’

တေးဆိုက ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွားလိုက်ပါသည်။

‘ဪ... ဆောရီးပါရှင့်၊ ကိုတေးဆို ကိုတေးဆို’

‘ဘာလဲဗျာ’

‘ရှင်က အခု ရန်ကုန်ကို သွားမှာ လား။ ရန်ကုန်ကို ပြန်တာလား’

‘ခင်ဗျား’

တေးဆိုက တမင်တကာ လုပ်ယူတဲ့ အံ့အားတသင့်အိုက်တင်နှင့် မီးခိုးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

‘ကဲ ကဲ မေး၊ ဘာမေးချင်လဲ၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်လည်း ပြန်မေးမှာ နော်’

‘ကျွန်မက ဘာရယ်မဟုတ် မေးတာပါ’

‘ဘာမေးမှာ လဲ’

‘ခင်ဗျား အရင်မေး’

‘မေးထားတယ်လေ၊ ရန်ကုန်ကို သွားတာလား ပြန်တာလား’

‘ရှုပ်နေတာပဲ’

‘ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင် မသိဘူးလား။ ရှင့်ကို ရန်ကုန်သားလား၊
မန္တလေးသားလား တခြားမြို့သားလားလို့ မေးနေတာ’

‘ရန်ကုန်သား’

တေးဆိုက မြောင်လိမ်ပြီး ဖြေသည် ။ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကားပေါ်ခဏတွေ့
တုန်း လိမ်ပြောတာ။ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်သူလည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ။
ဒါ့အပြင် တော်တော် စပ်တီးစပ်စုနိုင်တာကိုလည်း စိတ်အချဉ် ခပ်ပေါက်
ပေါက်မို့ပင်။

‘ရှင် အနုပညာသားတွေနဲ့ ပတ်သက်လား’

‘အင်း ပတ်သက်တယ်’

ဒါကတော့ အမှန်ပင်။ တေးဆိုတို့ အမျိုးထဲမှာ စာရေးဆရာကြီးလ
ည်း ပါသည် ။ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲလည်း ရှိသည် ။ ဒါ အနု
ပညာလောကသားတွေပေါ့။

‘ဟော အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို ခုနက ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံလားလို့ မေးရက်နဲ့

,

‘ဟာ ရူးချင်တယ် ခင်ဗျားကတော့၊ အနုပညာလောကနဲ့ ပတ်သက်
တာနဲ့ ပဲ ကျုပ်က ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံပဲ ဖြစ်ရတော့မှာ လား။ မီးထိုး မှန်ထိုး
မှတ်တမ်း ရေးလို့ ရော မရတော့ဘူးလား ကျွတ်...’

မီးခိုးက ဒီလူပြောပုံကို ပြုံးချင်မိသော်လည်း မပြုံးနိုင်ဘဲ မျက်လုံးဝို
င်းလေးနှင့်သာ ခပ်စိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေလိုက်ပါသည် ။ အစစ်ပဲ။
သူပါးစပ်က မီးထိုးမှန်ထိုး မှတ်တမ်းရေးစသဖြင့် ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်လောက
က အသုံးအနှုန်းတွေ စဉ်းစားမနေဘဲ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်လာတာဟာ
ဒီလောကနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေလို့ ပါပဲ။

တမင်တကာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လျှောက်ပြောနေပေမယ့် ဒီရုပ် ဒီရည်နှင့် ဒီလူဟာ မီးခြစ်နဲ့ သူငယ်ချင်း မို့မို့ပြောတဲ့ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ရုံကောင်ကလေး ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

‘မမရယ်... အသားကညိုညို၊ မျက်ခုံး မျက်တောင်နက် နက်မှောင်မှောင်နဲ့ ဆံပင်လေးတွေကလည်း အစွယ်လေးတွေနဲ့ ခပ်လန်လန်ပေါ့ ။ ခုခေတ်ပုံပေါ့ မမရယ်။ အိတ်တစ်လုံးက အမြဲစလွယ်သိုင်းထားတာ၊ မမက ဗီဒီယိုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ သိပ်ကြည့်လေ့မရှိလို့ မသိတာ။ သူက မင်းသားရဲ့ သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ မကြာမကြာ ပါနေကျပါ....

ဂျာနယ်တွေ ဘာတွေထဲကျတော့လည်း ဇာတ်ရုံဆိုတော့ သိပ်ဘယ်ပါပါ့မလဲ။ သူပါတဲ့ ကားတွေ ပြန်စဉ်းစားပြီး မမကို ပြောပါ့မယ်။ မမ ငှားကြည့်လိုက်ပေါ့။ သူ့နာမည်ရင်းကတော့ ထွဋ်ကိုကိုဆိုတာ သိပါတယ်။ ဗီဒီယိုရိုက်တဲ့ နာမည်တော့ မသိဘူး။ ဒါရိုက်တာ နောင်လင်းချို ရိုက်တဲ့ ကားတွေမှာ ပါတတ်တာ များ တယ်။ မီးခြစ်ကလည်း တအားလျှိုတာ၊ ပြန်တိုင်မှာ ကြောက်လို့ ဘယ်သူငယ်ချင်းမှ အသိမပေးဘဲ ထားထားတာ၊ မို့မို့က ချောပြီး အစ်မေးထားကြည့်လို့ နည်းနည်းပါးပါးသိတာ..

သူတို့ နှစ်ယောက်က အရမ်းကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်နေကြတာ မမရဲ့ ၊ အဲဒီကောင်ကလည်း တစ်ရက်ရရ နှစ်ရက်ရရ ဒီကိုပြေးလာတာပဲ။ အဝေးပြေးကားလိုင်းကို လုပ်ကျွေးနေတာပေါ့ မမရယ်’

ဒါကတော့ မို့မို့ထံက ရတဲ့ သတင်းစကား သဲလွန်စတွေပါ။

အသားက ညိုညို။ မျက်ခုံးမျက်တောင် နက်မှောင်မှောင်၊ ဆံပင်က ခပ်လန်လန် အစွယ်အမျှင်တွေနဲ့ လေ၊ ပြီးတော့ ခုကိုပဲ အဝေးပြေးကားပေါ်မှာ လေ၊ အဝေးပြေးကားလိုင်းကို လုပ်ကျွေးနေတာ သေချာတာပေါ့

မီးခိုးသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တေးဆိုကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေပါသည် ။ ရင်တွေလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည် ။ ဒီလူဟာ မီးခြစ်ရဲ့ ချစ်သူလား။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာလဲ။ မီးခြစ် ဘယ်မှာ လဲ။ ဘယ်ဖွက်ထားခဲ့သလဲ။

‘ဟေ့’

တေးဆိုက မီးခိုးရဲ့ မျက်စိရှေ့လက်ဝါး ဖျတ်ခနဲ ယပ်ကာ အော်လိုက်ရင်း....

‘ကျွတ်... ရူးချင်တယ် တကယ်ပဲ။ ခင်ဗျားစိတ်ကော မှန်ရဲ့ လား’

‘ဒီမယ်... ရှင် မန္တလေးကို ဘာကိစ္စနဲ့ အလည်လာတာလဲ’

‘ဟာ ခင်ဗျား မေးပုံကြီးက တရားခံကို ရဲစစ်သလိုပါလား ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ဘာကြောင့်လာလာပေါ့။ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ဗျ’

မီးခိုးသည် မချိုမချင်ရုပ်နှင့် တေးဆိုကို မသင်္ကာသည် ထက်မသင်္ကာ။

‘ရှင် ကျွန်မကို သိလား’

‘ဗျာ’

‘ကျွန်မကို သိလားလို့’

‘ခင်ဗျားက ဘာမို့ ကျွန်တော်က သိရမှာ လဲ။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံလား’

‘ရှင် မနောက်ပါနဲ့’

‘ဪ...ကျွန်တော့်ကိုတော့ မနောက်ပါနဲ့ တဲ့ ဟုတ်လား။ သူကျ

တော့ လူကို ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံလားပဲ သံသယဝင်နေပြီးတော့’

မီးခိုးက နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း တေးဆိုကို မကြည့်တော့ဘဲ...

‘မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့’

‘ဒီလို ဘယ်ရမလဲ၊ ပြီးရင် ကျွန်တော့် မေးအလှည့်လို့ ပြောထားတယ်
လေ’

‘ရှင့်ဟာရှင် ပြောတာပဲဟာ’

‘ဟာ ခင်ဗျား ဒီလို မညစ်နဲ့ လေ’

‘ကဲ ...ကဲ မေး၊ သုံးခုမေး’

တေးဆိုသည် မီးခိုးကို ထုပစ်လိုက်ချင်အောင် အသည်းယားစိတ်တို
ကာ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေမိသည် ။ တကယ်ပါပဲ။ ဘယ်လို မိန်းမ
လေးမှန်းကို မသိဘူး။

‘မေးမှာ လား’

‘ခင်ဗျားနာမည်က မီးခိုးတဲ့ လား ဟုတ်လား’

‘အင်း’

‘နာမည်အရင်းလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဒါဖြင့် နာမည်အရင်းက ဘာလဲ’

‘ခင်ပိုးပဝါ’

‘ဗျာ’

‘ပြည့်သွားပြီ ။ သုံးခွန်းပြည့်ပြီ’

‘ဟာ... မဟုတ်ဘူး လေ။ မရဘူးလေ။ ခင်ဗျားနာမည် မီးခိုးက ခင်ဗျားဖြေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် သိပြီးသားကို ဟုတ် မဟုတ် ခင်ဗျားကို ကွန်ဖမ်းမိလုပ်ရုံလုပ်တာ။ မေးတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ မဟုတ်လားဆိုလို့ အင်းလို့ ဖြေလိုက်တယ်’

‘အခု မေးပြီးသမျှက အကြောင်းအရာတစ်မျိုးတည်းပဲလေ၊ တစ်ခွန်းလို့ ယူဆသင့်တယ်’

‘မဆိုင်ဘူးလေ’

‘ဟာ ခင်ဗျားက ခွစာမပဲ’

‘ဘာ’

‘လမ်းသွားရင်းတွေ့တဲ့ ခရီးဖော်ချင်း အာလာပသလ္လာပပြောဆိုတာ ပဲဗျာ။ သုံးခွန်းပဲ ပြောရမယ်ဆိုတာမျိုး လုပ်လို့ ရမလား။ ရန်ကုန်ရောက် ဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်။ ပျင်းစရာကြီး စီးရဦးမှာ ။ ဒီကြားထဲမှာ ပြောမိတာ မေးမိတာတွေ ရှိကိုရှိဦးမှာ ပဲ။ ခင်ဗျား ခုလို ကတ်သီးကတ် ဖဲ့ လုပ်တာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ခင်ဗျားလည်း အရွယ်ရောက်နေပါပြီ ။ ကလေးဆန်ဆန်ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖမ်းမထားစမ်းပါနဲ့’

‘အမယ်လေး.... ဝါသနာမပါလိုက်တာ။ အိမ်မှာ ကျွန်မပဲ လူကြီးရှင်။ လုံးဝ ကလေးမဆန်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိထား။ ခုဟာ က ခုမှ တွေ့တဲ့ လူကို ကိုယ့်အကြောင်းတွေ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် လျှောက်ပြောမနေသင့်ဘူးလို့ ထင်လို့ ပါရှင်’

‘ခုမှ တွေ့တဲ့ လူရဲ့ အကြောင်းတွေကျတော့ ဟိုမေး ဒီမေး မေးလို့ သင့်တာပေါ့နော်’

‘ရှင်ကို ကျွန်မထင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမလားလို့ ပါ’

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလို့ ထင်နေလို့လဲ’

‘ဟိုလေ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံ တစ်ယောက်လားလို့ ’

‘ဟာ ခင်ဗျားဟာက ဒီဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံထဲကနေ လုံးဝ မထွက်တော့ပါလား။ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲဗျာ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘မပြောဘူး’

မီးခိုးက တေးဆိုကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း....

‘ရှင် ကျွန်မညီမသိလား’

‘ခင်ဗျား ညီမလည်း ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံပဲလား’

‘ကျွတ်... ရှင် ကောင်းကောင်း ဖြေပါရှင်၊ ရှင် ခုလို ထမင်းရည်ပူလာ လျှာလွှဲဆိုသလိုမျိုး ဝေလည်ချောင်ပတ် လုပ်နေတာကိုပဲ ကျွန်မက သံသယဝင်နေတာ။ ကျွန်မမေးတာကို နောက်သလို ပြောင်သလို လှည့်ပတ်ဖြေနေတာဟာ သဘောမရှိလို့ပဲ။ ရှင် ကျွန်မကို သိတယ် မဟုတ်လား။ မှန်မှန်ဖြေစမ်းပါ’

‘အင်း သိတယ်လေ။ ခင်ဗျားက ညီအစ်မထဲမှာ အစ်မအကြီး၊ အဖေက နိုင်ငံခြားမှာ ၊ ဒီတော့ကိစ္စဝိစ္စ မှန်သမျှက ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပေါ့’

တေးဆိုက ခုန သူမ ဖုန်းပြောတာကို ကြားထားရသမျှထဲက ယုတ္တိ ရှိနိုးရာရာတွေ ရေရွတ်ပြလိုက်ပါသည် ။

မီးခိုးက တေးဆိုကို နူးနူးညံ့ညံ့လေး လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

‘ဟုတ်တယ် ကိုတေးဆို။ ကျွန်မ အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်နဲ့ မမျှတဲ့ တာဝန်တွေက ကျွန်မခေါင်းပေါ်မှာ ။ ဒါ
ကို ရှင်နားလည်တယ် ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ကပျက်က
ချော် မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ဖြေပေးပါ’

‘ဗျာ ဘာကိုလဲ’

‘ရှင် ကျွန်မညီမရဲ့ ချစ်သူလား’

‘ဗျာ’

တေးဆိုသည် မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဘေးက
ကောင်မလေးကို ကရုဏာတစ်ဝက်နှင့် ကြည့်မိပြီး....

‘ခင်ဗျားညီမက ဘယ်သူလဲ’

‘မီးခြစ်’

‘လုံးဝ မသိပါဘူးဗျာ။ မီးခြစ်ကော ဖယောင်းတိုင်ရော ဘာမှ မသိဘူး

,

တကယ်ပါပဲ။ စိတ်ပိန်တယ်။ ရူးချင်တယ်။ တေးဆိုက
ကိုယ်ကိုလျှော့ချလိုက်ကာ မှီလျောလျောကြီးထိုင်ရင်း မီးခိုးဘက် လှည့်
မကြည့်ဘဲ ကားရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုသာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ငေးကြ
ည့်နေလိုက်ပါသည် ။ အရှုပ်ထုပ်က နေရင်းထိုင်ရင်း
ကိုယ့်လာငြိနေပြန်ပြီ။

‘ဒါနဲ့ ရှင် ရန်ကုန် ဘယ်နေရာ နေတာလဲ’

လုပ်ပြန်ပြီ။

‘ကျွန်မကို ရှင်လိပ်စာပေးထားပါဦး... နော်’

၆၀၈။
